

Ա Ն Ց Ե Ա Լ Ս

Կանաչ օրերուս
Գարունն էիր դուն,
Պայծառ ու ազրուր.
Ի զո՞ւր կը յիշեմ
Շրջանն այդ հիմա,
Եւ կաօրսն անոր
Մըսիս մէջ կուլայ:

Դալար անցեալիս
Սիրահարն եմ ես,
Բայց կը զգամ, աւա՛ղ,
Որ չէ՛ կարելի
Վերագարձն անոր:

Բայց ինչո՞ւ կրկին
Դէպ՝ հոն կը թռչին
Կաօրսներս վառ,
Յուսերս բոլոր:

Անցեալս կանաչ
Աւստին մ'էր զուարթ,
Գեղ ու երփներանգ,

Նայրուպի, Քենիա
Արեւելեան Աֆրիկէ

Աչներս՝ սիրաւառ
Ինչ որ տեսնէին
Ուրախութիւն էր:

II

Այլ սակայն հիմա
Ուր որ կը նայիմ
Մօրք է ու խաւար:

Ըսէ՛, ո՛վ Աստուած,
Աղուոր օրերուս
Դիւե՞րն է արդեօք
Որ սոսու չ'ըլլար:

Մասդաւ օրերուս
Արեւոյսն էիր
Պայծառ ու շեղ.
Ի զո՞ւր կը յիշեմ
Շրջանն այդ հիմա,
Եւ կաօրսն անոր
Մըսիս մէջ կուլայ:

ՅՈՎԱԼՓ ԹՂԳՂՐԵԱՆ

